Ч. 43 Середа 25 лютого (9 марта) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Друга несподіванка або лїста нового міністерства. — Дальші здогади. — Росия і Япан в справі Порту Артура. — Воєнні рухи на Балкані).

Нинішні депеші віденьскі принесли нам нову несподіванку в виді лїсти нового міністерства. Роблено всілякі комбінациї, але лиш що-до одного міністра, др. Кайцля, здогадав в них показав ся добрим. Нове міністерство складають: ґр. Франц Тун, президент міністрів і міністер для справ внутрішних; ґр. Вельзерсгаймб, міністер краєвої оборони; Генр. Віттек, міністер зелізниць; др. Ігнатий Рубер, міністер справедливости; ґр. Артур Біляндт-Райд, міністер віроісповідань і просьвіти; др. Йосиф Бернрайтер, міністер торговлї; др. Йосиф Кайцль, міністер фінансів; бар. Михайло Каст, міністер рільництва; Адам Єнджейович, міністер для Галичини.

Що в сім складї нового правительства особливо впадає в очи, то факт, що до него увійшов видний репрезентант і донедавна ще один із проводирів Молодоческой партиї др. Кайцль. Видко з того аж надто ясно, що колись радикальні Молодочехи, котрих у нас колись з таким шумом та горланем на вічах ставлено за примір, постаріли ся, стали тепер дїйстно льояльними Старочехами і зовсїм не лякали ся анї не встидали ся стати ся правительственною партиєю, хоч давнїйше так дуже уїдали на тих, що держали з правительством. Ба, їх колишний проводир не лякав ся вступити навіть до кабінету колишного намістника ческого, котрий с.ого часу радикальнїйшій части Молодочехів був не па руку. От як зміняють ся часи а з ними й люди! Лиш наші великі і малі полїтики не научили ся нїчого і не хотять научити ся. Др. Кайцль єсть в своїх поглядах чоловіком вольнодумним і написав богато праць економічних. Він родив ся в червню 1854 р.

Про иниших членів нового правительства дасть ся поки що коротко ось що сказати: Др. Бернрайтер родив ся в цьвітни 1845 р., кінчив права і був урядником судовим. Єсть то чоловік широкого знаня, в своїх поглядах лїберальний та був проводирем німецкої лїберальної більшої посілости. Він не належав нїколи до німецких загорільців і признавав, що в Австрії годї управляти проти Славян. — Бар. Каст родив ся в жовтни 1859 р. в Чехії, кінчив права, був урядником при горішно-австрийскім намістництві, відтак в міністерстві торговлї, а в 1895 р. виступив був з державної служби. — Др. Адам Єнджейович родив ся у вересни 1847 р., кінчив права, був в службі при галицкім намістництві, відтак в міністерстві скарбу, а послом вибраний з Ряшева і Ярослава.

З повисшого складу нового міністерства, котре, як видко єсть парляментарним, здогадують ся, що німецкі партиї крім приклонників Шенерера, не будуть вже робити опозициї і що дасть ся якось довести до кінця угоду з Угорщиною. З другої знов сторони можна припускати, що й Чехи в справі розпоряджень язикових не будуть також ставити нїяких трудностий, а що видані попереднім правительством розпоряджeня суть лиш провізоричні і остаточно справу можна буде полагодити в дорозї законодайній, то і Німцї не схотять против них виступати та залишать заповідану опозицию. Впрочім нинї і завтра рішить ся, яке становище мають заняти Німцї против нового правительства. Нинї має ся відбути конференция проводирів німецкої лїберальної і людової партиї, а завтра або в четвер будуть радити всї клюби опозицийні.

З Відня доносять, що в тамошних добре поінформованих кругах добачують в іменованю ґр. Туна президентом міністрів волю Монарха поставити запору передовсїм радикальним змаганям і завести лад та спокій в державі. Ґр. Тун буде длятого старати ся сполучити всї партиї ладу против теперішного заколоту а знаючи єго енерґію і консеквенцию не можна сумнївати ся, що то удасть ся єму вповнї при участи дотеперішної більшости парляментарної. В кругах політичних говорять, що більшість німецких послів поступових єсть за тим, щоби рішучо зірвати звязь з партиєю прусофільского парляменту. — З Будапешту доносять, що ґр. Тун поставив партиям ультіматум, а коли би й то не помогло, то ґр. Тун готов рішити ся і на застановлене конституциї.

До бюра Райтера доносять з Пекіну, що Росия розпочала переговори з хіньским правительством в тій цїли, щоби віднаймила від Хіни Порт Артур (очевидно на вічні часи, подібно як Німеччина місто і залив Кіао-чу). Для

---

30)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л. Стівензона.)

(Дальше).

Але то не так велич дерева зробила враженє на моїх товаришів, як радше сьвідомість того, що під єго холодною тїнию знаходять ся закопані сїмсот тисячів фунтів в золотї. Гадка о золотї прогнала від них весь страх і обаву, яка їх передтим була взяла ся. Очи сьвітили ся їм мов огнем, ноги під ними самі від себе рушали ся скорше і лекше, а всю їх душу закортїли скарби та й то житє, повне розпусти і забави, яке он там для них розкривало ся.

Зільвер, лаючись, скакав за ними на своїй кули, кляв як скажений, коли мухи сїдали єму на єго спочене чоло, сїпав з лютости за аркан, яким я до него був привязаний, а від часу до часу подивив ся на мене такими очима, що не віщували менї нїчого доброго. Але все-таки не старав ся укривати своїх гадок і я відчитував їх як з друкованої книжки. Так близький скарбів, забув він на все, як на свою обіцянку, так на осторогу доктора, мав очевидно надію добути скарби, відкрити „Гіспаніолю", та в ослонї ночи дістати ся до неї, убити на острові кождого честного чоловіка, а відт..к, як то він первістно задумував, забравши скарби і допустившись тяжкого злочину, відплисти вновy.

Побоюючись того лиш з трудом міг поспішати за тими, що так борзо гнали за скарбами. Я часом спотикнув ся, а тогди Зільвер сїпав немилосердно за шнур і споглядав на мене так, як би менї хотів смерть зробити. Дік, що прилишив ся був позаду, з горячки то молив ся, то кляв. Та й то ще причинило ся до мого страшного пригнобленя, а на довершенє всего наґадувала ся менї ще й та сумна подія, яка відбула ся тут на сїй вижинї, коли той безбожний буканїр, з синим лицем, убив власною рукою шістьох своїх спільників. В сї.. так тихім гаю, думав я собі, мусїло тогди страшно лупати від крику розпуки, і менї здавало ся, як би я то ще чув.

Ми станули тепер на краю гущавини.

— Гурра, товариші, всї враз! — крикнув Меррі з радости, і ті, що були на переді, пустились бічи.

Та й не добігли ще й десять кроків, як ми побачили, що они параз стали. Крикнули якось придушеним голосом. Зільвер ще подвоїв свій поспіх та стукав своєю кулею як біснуватий, а за хвильку і він станув побіч других.

Перед нами показав ся отвір великої ями, котра не аж тепер була викопана, бо боки єї були вже позападали ся та позарастали бурянoм. В тій ямі лежав держак від зломаної лопати та порозкидані дошки із всїляких скрипь. На одній з тих дошок прочитав я випалену розпаленим зелїзом пазву: „Фока" Флїнтового корабля.

Все було ясне як сонце. Той сховок відшукав хтось перед нами та забрав з него все до чиста, сїмсот тисячів фунтів щезли.

Глава трийцять трета.

Упадок ватажка.

Ще нїхто на сьвітї нїколи так не завів ся. Кождий з тих шістьох розбишаків станув як би ражений паралїжем. Але Зільвер в тїй же хвили відзискав знову притомність духа та змінив свій плян воєнний, заким ще другі змогли опамятати ся та промовити.

— Джіме — шепнув він до мене — на, возьми отсе та лагодь ся до бою.

І він подав менї дубельтовий пістолет.

Рівночасно став він порушати ся на північ і по кількох вже хвилях була яма межи нами обома а тамтими другими, котрих було пять. Відтак подивив ся на мене та кивнув, як би хотів сказати: „отто ми залізли в красну біду", що по правдї і так було. Він став тепер знову такий солодкий як цукор, так що мене аж обурила єго нечувана фальшивість і я таки не міг вдержати ся, щоби не шепнути до него: То Ви вже знову змінили свою партию?

Та не мав часу відповісти. Клenучи і викрикуючи, поскакали буканїри один за другим до ями, повідкидали дошки та стали порпати ся пальцями в земли. Морґан знайшов якусь золоту монету. Він став страшенно кляcти і підніс єї до гори. То були дві ґінеї разом і монета може чверть мінути ходила з рук до рук.

— Дві ґінеї! — заревів Морґан і шпурнув єї Зільверови в лице. — На, маєш твої сїмсот тисячів фунтів! Ти той, що розумієш ся на тім, що для него користне, не правда? Ти

Японців був би то очевидно тяжкий удар. Они-ж мали вже се важне місто в своїх руках і випустили его лиш через Росию і Німеччину. Тепер же Німеччина і Росия обсїли з двох сторін приступ до Пекіну і заперли Японцям дорогу. Довше полишене Порту Артура, далеко важнїйшого для Японців як Кіаочу, в руках Росиї було би для їх полїтики великою шкодою. Отже японьске правительство вислало ноту до правительства росийского, в котрій домагає ся, щоби оно безпроволочно дало поясненя в справі довшої окупациї Порту Артура.

На Балканї слїдно знову якісь рухи воєнні. Туреччина висилає войска свої на границю болгарску. Болгарский аґент дипльоматичний в Константинополи вислав длятого до Порти ноту, в котрій домагає ся поясненя тих рухів. Може бути, що в звязи з тими рухами стоїть також і авдиенция кн. Фердинанда болгарского у Є. Вел. Цїсаря австрийского. З Цетинї знов доносять, що Туреччина постановила вислати до Альбанїї 16.000 войска і що в тій цїли зробила навіть угоду з доставниками поживи в Скодарі.

Новинки.

Львів дня 8-го марта 1898.

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цїсар надав вахмайстрови краєвої команди жандармериї Николаєви Валькевичеви у Львові срібний хрест заслуги з короною. — Вартоломей Ричек, жандарм і титулярний комендант постерунку в кр. команді жандармериї у Львові, одержав похвальне сьвідоцтво в признаню доверщеного з великою зручностию вислїдженя і арештованя якогось фальшівника австр. публичних паперів кредитових.

— **Руский театр народний** під управою п. Лопатиньского перебуває тепер в Золочеві, де побуде ще лиш сей тиждень а відтак переїде до Тернополя, де вже ві второк дня 15-го с. м. представить „Свекруху“, оригінальну комедию зі сьпівами і танцями Льва Лопатиньского.

— **Презесом Ради повітової в Старім містї** став властитель більшої посїлости Казимир Беляньский, посол на сойм краєвий, а заступником презеса о. Григорий Василькевич, гр.-кат. сьвященик в Лужку гірнім. Вибір їх затвердив Є. Вел. Цїсар Найв. рішенем з дня 17-го лютого с. р.

— **Захотїлось жабі стати волом.** „Дїлу“ захотїлось конче дорівнати свому учителеви „Галичанинови“ і оно за его проводом постановило і собі нї з сего нї з того кидати ся на „Народну Часопись“. Але коли „Галичанин“ уміє бодай зручно крутити — що ему треба признати — робити з дня нїч і представити своїм читателям найпростїйшу брехню за факт правдивий, то „Дїло“, котрому очевидно мозок засох, плете нї се нї то, і чіпає ся „Народ. Часопись“ в послїднім своїм числї в новинцї „Посестра «Народної Часописи»“ без найменшої причини і без розумних арґументів, порівнуючи єї з якоюсь часописию на Угорщинї, котрої редакция дістала ся очевидно в руки чоловіка, запамороченого тими самими, котрі і „Дїло“ запаморочили, так, що оно й негодно вже того добачити, що „Народна Часопись“ служить лиш свому народови, а нїкому иншому. Або може й „Дїлу“ так само жаль того, як і „Галичанинови“, що „Народна Часопись“ приводить до сьвідомости широкі маси руского народу? Коли так, то на що вовкови брати на себе овечу шкіру, коли она за мала, щоби кігтї закрити?

— **Запомоги для голодуючих.** Виділ краєвий розділив вже запомоги, призначені для повітів, потерпівших від неурожаю. З фонду краєвого дістали повіти: Бібрка 200 зр.; Богородчани 500 зр. (від правительства 1500 зр.); Броди 500 зр.; Бучач 700 зр.: Чесанів 500 зр. (від правительства 2000 зр.): Добромиль 1000 зр.; Долина 700 зр.; Дрогобич 1000 зр. (від правительства 1500 зр.): Горлицї 800 зр.; Городок 700 зр.: Грибів 600 зр. (від правительства 1000 зр.): Гусятин, для двох громад, потерпівших від граду, від правительства 200 зр.: Ярослав 600 зр. (від правительства 1000 зр.); Яворів 800 зр. (від правительства 500 зр.); Калуш 500 зр. (від правительсва 1000 зр.); Камінка від правительства 1000 зр,; Коломия 700 зр.; Косів 700 зр. (від правительства 1500 зр.): Лїсько 1000 зр. (від правительства 1500 зр.): Мостиска 700 зр.; Надвірна 800 зр. (від правительства 300 зр.): Низько 1000 зр. (від правительства 200 зр.); Перемишль 600 зр.: Перемишляни для двох громад 300 зр.: Рава 500 зр.: Рогатин від правительства 1000 зр.; Рудки і Ряшів від правительства по 1000 зр.; Самбір 800 зр. (від правительства 1000 зр.); Сянік 1000 зр.: Снятин 600 зр.; Старе місто для одної громади 200 зр.; Стрий 600 зр. (від правительства 2000 зр.); Товмач 500 зр. (від правительства 1000 зр.): Турка 800 зр.; Жидачів 600 зр. (від правительства 1000 зр.)

— **Остра кара.** В рільничій школї в Черниховї стало ся так, що один ученик виключений з тої школи, напав дня 26-го лютого на директора тої школи п. Бастґена і ударив его топірцем по голові і руцї серед окликів вдоволеня кільканайцятьох своїх товаришів. То спонукало власти шкільні до як найострійшого виступленя против учеників, а Виділ краєвий вислав окрему комісию, котра цїлу справу розслїдила, а при тім переконала ся, що найгірше ведуть ся ученики походячі з Королївства Польского і з Литви, так, що власти шкільні будуть змушені взяти під розвагу евентуальне обмежене приманя до школи заграничних підданих. Коли ще ті ученики дня 4-го с. м. всї разом задемонстрували в той спосіб, що підчас годин викладових вийшли з саль, укарано їх в той спосіб, що 10 учеників виключено з черниховскої школи і рівнорядних заведень наукових в Австриї; 10 виключено з черниховскої школи і рівнорядних шкіл в Галичинї; 7 учеників релеґовано аж до кінця зимового курсу 1898/9, а наконець релеґовано 35 учеників зі школи, застерігаючи їм право внести до двох недїль просьбу до Виділу краєвого о нове приняте.

— **Страшного злочину** допустили ся в Краснім братя Ілько і Йосиф Момоти на жінцї Ілька Мариї з роду Бачиньскій, котру в недїлю дня 27-го лютого страшенно побили. Злочинцї провалили її голову, поломили ребра і пальцї та взагалї наробили її 37 ран, а відтак страшно покалїчену поклали на землю коло скринї, а людем, що допитували ся за Мариєю, казали, що она лежить слаба. Не досить того, злочинцї полишивши так свою жертву без всякої помочи, в кілька днів опісля ще єї додушили. Злочин сей викрито случайно, а слїдство в сїй справі виказало, що у убитої голова була на три части розбита, а один бік так пошарпаний як би клїщами. Злочинців арештовано і відставлено до Золочева. Люди розповідають, що коли Мария лежала вже в послїдних судрогах, сестри Момотів копали єї що ногами. Мария була женщиною лїт 22 і лише що перед роком віддала ся була за Ілька, а хоч була спокійного характеру, подруже єї від самого початку не було щасливе. Суперечка, котра закінчила ся так страшним злочином, пішла була межи нею а Ільком із за того, що Ілько продав за 19 зр. ялівку, котру Мария дістала була в посазї.

— **Небезпечний жебрак.** Агент полїцийний Розенштрайх стрітив оногди у Львові видаленого з міста, звістного злодїя і волоцюгу, жебрака-ка-

---

той, що ще нїколи нічого не розтарадайкав, ти кулявий злодюго!

— Лиш жваво копайте, хлопцї — сказав на то Зільвер з холоднокровною безвстидностию — менї би й не дивно було, як би знайшли ще трохи котячого золота.

— Котячого золота! — повторив Меррі аж затягаючи голосом від крику. — Чули ви то, товариші? Я вам кажу, що оттой знав то через цїлий час. Подивіть ся єму на лице, там єму написано.

— Ах, Меррі — відозвав ся Зільвер — чи ти знову лагодиш ся на посаду капітана? З тебе обачний чоловік, за то мушу тебе похвалити.

Але сим разом стояв вже кождий з них по сторонї Меррі'го. Повилазили з ями та сердито споглядали на нас. На наше щастє повилазили они з противного боку ями.

Так стояли ми тут, два по одній, пять по другій сторонї, а межи нами яма, і нїхто не був так зухвало відважний, щоби перший зачепив. Зільвер анї не рушив ся з свого місця; спершись на кулю лиш споглядав остро, а був так холоднокровний, як рідко коли. Він був хоробрим чоловіком, о тім не було сумнїву.

Наконець прийшло Меррі'му на гадку малою промовою піднести загальний настрій.

— Товариші корабельні — відозвав ся він — лиш двох стоїть проти нас, один з них то старий калїка, що всїх нас завів сюди та винуватий всему нашому нещастю, а другий, он той хлопець, котрому я постановив собі вирвати серце. Ну, товариші — —

Він піднїс руку та й став голоснїйше говорити очевидно в тім намірі, щоби других спонукати до нападу. Але як-раз в тій хвили — пуф! пуф! пуф! — заблисли з гущавини три вістріли з мушкет. Меррі повалив ся стрімголов в яму, той з обвязаною головою закрутив ся як фуркало доокола, а відтак як довгий упав на землю та й зараз там погиб, по чім прочі три обернули ся та почали з цїлої сили втїкати.

Рівночасно і довгий Джек стрілив з обох люф свого пістолета до Меррі'го, що лежав вже в послїдних судрогах. Коли умираючий ще раз отворив очи і подивив ся на него, він сказав до него отсї слова: Джордже, мій молодче, менї здає ся, що я тепер почислив ся з тобою.

В тій же хвили вибігли до нас з хащів доктор, Ґрей і Бен Ґун держачи в руках мушкети, з котрих ще курило ся.

— За ними! — крикнув доктор — Ще раз так борзо, молодцї. Мусимо відтяти їх від лодий.

І тепер розпочала ся нагінка, підчас котрої ми нераз попадали в густих хащах.

Зільвер, розуміє ся, робив що міг, щоби додержати з нами кроку. Була то неаби яка робота, яку він тут виконав скакаючи на кули, що аж єму мало мязи не попукали в его грудех і не легко хто з людий мігби то само зробити. Такої самої гадки був і доктор. Мимо того прилишив ся був поза нами на яких трийцять кроків далеко і мало вже не душив ся, коли ми вийшли на вершок зубочи.

— Докторе — відозвав ся він тут — подивіть ся туди! Вже не потребуєте так спішити ся!

Та й правду казав, нам не треба було вже так гнати. З нашого досить отвертого місця на вижинї могли ми видїти, як ті три все ще бігли в тім самім напрямі а то простїсенько до безанмаштового горба. Ми були вже межи ними а лодями і длятого полягали на траву, щоби відотхнути, підчас коли довгий Джек обтираючи собі лице приштильгукав поволи до нас.

— Дякую Вам красненько, докторе — сказав він — Ви прийшли як-раз в пору, щоби менї і Гакінсови уратувати житє. Отже то ти, Бен Ґуне, на правду! — додав він. — Отто раз з тебе пташок, то мушу тобі признати.

— Таже — я — то я, Бен Ґун — сказав на то зачіплений до розмови та заклопотаний вив ся як вюн. — А як ви ся маєте, пане Зільвер? — додав він по хвили. — Дякую Вам, досить добре — кажете.

— Бене, Бене — замуркотїв Зільвер — хто би то був погадав, що ти нам таке наробиш!

Доктор післав Ґрея назад, щоби він приніс рискаль, котрий ворохобники втїкаючи кинули від себе і розповів нам відтак, підчас коли ми сходили поволи з горба до лодий, все як то було. Була то істория, котрої Зільвер слухав з найбільшою цїкавостию, а котрої героєм був трохи вже придуркуватий Бен Ґун.

Бен Ґун ходячи по самотнім острові знайшов був кістяк — то він був тим, що мерцеви позабирав все з его кишень, що знайшов скарби і викопав їх (то був держак від его лопати, що ми его знайшли в ямі) та що позносив їх по довгих трудах з під тої високої пінїї до якоїсь печери в скалї на північно вехіднім кінци острова, де гроші спочивали безпечно від двох місяцїв до приїзду „Гіспанїолї“.

Коли доктор по полудни того дня, коли був напад, довідав ся від него тайни і на другий день побачив, що в пристани нема корабля, пішов до Зільвера і дав єму карту, котра тепер була зовсїм без вартости для него, та й поживи, бо в Бен Ґуновій печері було подостатком соленої козини — дав все, щоби лиш вийти безпечно із хати з кругляків та дістати ся до горба з двома шпилями, де они безпечні від пропасницї, могли стерегти своїх гроший.

— Що-до тебе, Джіме — казав він — то менї аж серце краяло ся, коли я спогадав собі на тебе, але я мусїв робити все, що міг, для

лїку, Ярославского, що ходить на двох кулях, котрий влізливо домагав ся від людий милостині. Агент арештував жебрака при помочи поліцияна. Та ба, з небезпечним жебраком не легка була робота. Він не хотїв іти добровільно до поліциї і треба аж було брати дорожку та примусово всадити Ярославского до неї. При сїй нагоді жебрак так сильно вдарив агента палицею по голові, що той на хвилю аж став без памяти. Ярославского відставлено до карного суду.

— **Острови на продаж.** В однїй часописи на острові Мадері можна було перечитати таке оголошене: „На продаж! острови Selvagens. Близших інформаций уділить адмінїстрация часописи". До сеї островної громади належать 3 більші острови і досить богато менших островчиків. Они незамешкані, убогі в воду, але знаменито надають ся до польованя. Находять ся они в середині межи Мадерою а Тенерифою, а належать історично і політично до Мадери, котрої мешканці їх формально обдирали. Славні там лови на пуффіни, котрих убивае ся річно 20—22 тисяч. Мясо, олива і пера тих птиць мають значну вартість в европейскій торговли. Імовірно перейдуть ті острови з рук португальских в посїдане Анґлійців.

Господарство, промисл, торговля, ґиґієна і виховане.

Добрі ради.

Старайте ся виробити собі зручність до роботи.

— Яким повинен бути той, що хоче бути зручним до всякої роботи. Кождий, хто знае трохи близше наш нарід, признае, що у нас люди дуже працьовиті, готові до всякої, хоч би й найтяжшої роботи, але заразом і дуже незручні. То, здаеєь, таки й правда, бо досить лиш придивити ся більшим публичним роботам, щоби о тім переконати ся. Всюди, чи то при ставленю більших домів і будинків, чи при будові зелїзниць або публичних доріг можуть наші люди знайти собі легкого заробок, а найскорше при тяжких роботах, до котрих не треба майже нїякої зручности, як н. пр. двигане каміня і цеґли, копане і вожене землї тачками і т. п. Але скоро розходить ся о такі роботи, де потреба вже крім сили ще й зручности, иногдї навіть і великої, тогди вже треба брати инших робітників. Ся обставина і есть причиною, що в наші сторони заходить богато чужих робітників: Нїмці, Чехи, Мазури, ба навіть й Італїянцї. Так само буває і при роботах у фабриках, а навіть і в господарстві, особливо там, де уживають машин до робіт. Чужі робітники знаходять у нас роботу і роблять нашим робітникам велику конкуренцию, а нашим не лишае ся зарібку, они не мають де примістити ся та попадають у велику нужду. Щоби того не було, на то есть лиш одна рада: Старайте ся виробити собі зручність до роботи. А щоби виробити собі зручність, треба знати, в чім спочивають основи зручности. Першою основою зручности есть: природний талант до неї. Хто его не має, той може виробити собі зручність наукою або практичною вправою. Сама наука ще мало значить, бо чоловік з нею може в практицї робити ще богато похибок. Сама практика робить чоловіка зручним лиш в однїй фаховій роботї; до иншої такий чоловік вже нездібний. То видко найлїпше н. пр. по наших господарях; до роботи в поли неодин з них спосібний, але вже заставте его робити в городї, то наробить вам хиба лиш шкоди. А преці город не далеко втік від поля. — Отже щоби виробити собі зручність до якої небудь роботи, треба знати, в чім она показує ся, або яким повинен бути той, хто хоче бути зручним до всякої роботи: 1) Треба бути скорим в роботї. При многих роботах скорість есть найважнїйшою ознакою зручности, а особливо тогди, коли не лиш розходить ся о то, щоби робота була борзо зроблена, але й добре. Такої скорости набирає ся через вправу. — 2) Треба бути точним в роботї і робити гарно, так, щоби на скінченій роботї не лишив ся анї слїд того, що хтось мав при нїй якусь трудність, або що не допильнував еї. То н. пр. незручна шевкиня, що віддає роботу не повитягавши з нпх т.тв. фастриґи; то незручний робітник, що зложивши сїно в копицю, не позачищує коло неї граблями. — 3) Треба уміти зробити ріжнородну роботу. Зручний господар не той, що уміє добре робити лиш коло поля, але той, що зробить собі все до чого возьме ся, а зробить добре. — 4) Кождій роботї треба надати вид краси. Не досить лиш робити плугом скиби, але треба уважати, щоби они були рівні і всї однаково укладали ся, щоби н. пр. грядки в городї були однакові та в якімсь ладї, а не одна така а друга инша, одна в сю а друга в ту сторону. — 5) Треба уміти зробити якусь роботу і малими средствами. Зручний робітник і простим ножем віріже щось красного. — 6) Треба уміти взаїмно собі помагати при спільній роботї, або як то каже ся, робити комусь під руку от н. пр. як при складаню снопів в стоги або стирти. — 7) Не треба марнувати богато материялу. Зручний кравець зробить з менше сукна таку саму одїж, на яку другий незручний покраяв би більше.— 8) Треба щадити знаряди. Незручна шевкиня наломить богаток голок та нарве богато ниток, заким що ушиє. — 9) Треба уміти уживати до роботи всїляких инших средств іменно же машин. — 10) Треба уміти борзо розпізнати ся на способі роботи, як до неї взяти ся, з чого та робота складає ся та підобрати добрий спосіб до неї, щоби еї як найборше і найлїпше зробити. — 11) Треба уміти розложити і впорядкувати роботу, щоби устерегти ся при нїй нещасливих случаїв. — От чого всего вимагає зручність.

— Добрий тік можна зробити собі в той спосіб, що до глини домішає ся одну часть або й дві, три части, після того чи глина більше або менше масна, пересїяних жужлїв з камінного вугля, котрих можна легко і за дармо дістати майже всюди на двірцях зелїзниць. Глину з жужлями треба зарабляти на рідко, щоби жужлї дали ся добре перемішати а відтак треба ту масу лишити, щоби так згусла, аж би еї можна добре брати на лопату. Тоту масу накладає ся на місце призначене на тік, верствою 5 центиметрів грубою та убиває ся довбеньками. На першу верству приходить відтак друга а на ту третя. Тік треба що другий день побивати довбеньками дотп, доки він ще пукає.

— Як угасити нафту, коли займе ся і розілле ся: Борони Боже не зливати водою, бо нафта спливає по водї, горить дальше і огонь ще лиш ширше розходить ся. Найлїпше засипати піском або попелом. На селї у господаря часто нема анї попелу анї піску під рукою, за то буває молоко. Отже найлїпше пілляти горіючу нафту молоком а она зараз згасне.

— Щоби двері не скрипіли в завісах, треба чопи від завіс добре натерти звичайним чорним олівцем. Ґрафіт, з котрого роблять ся олівцї, есть дуже добрим смаровилом. Можна собі також купити такий ґрафіт, котрий уживає ся до помащуваня н. пр. зелїзних печий.

тих, котрі сповнили свій обовязок, а коли тебе не було між ними, то чия була в тім вина?

А що він гадав, що мабуть буканїри зіметили ся на мені із злости за то, що він їм зробив такий страшенний завід, то сего дня біг цїлу дорогу аж до печери, лишив там сквайра на сторожи коло капітана, взяв Ґрея і Бен Ґуна з собою і пустив ся впоперек острова, щоби підождати на нас коло тої пінії. Але незадовго побачив, що ми значно випередили его, і длятого післав жвавійшого Бен Ґуна наперед, щоби той ворохобників здержав. Его посланникови прийшло на гадку скористати з забобонности своїх давнїйших товаришів корабельних і він виконав свій плян так зручно, що доктор і Ґрей вже були підсїли розбишаків, що ішли викопувати скарби, заким они ще туди прийшли.

— Щастє для мене — сказав Зільвер — що я мав при собі отсего Джіма Гакінса. Ви були би, так менї здає ся, дали старого Джека на кусні порубати і були би анї не рушили ся, докторе.

— Дивно, як Ви то вгадали — сказав на то доктор весело.

Тимчасом прийшли ми були до ґіґів. Доктор розбив один своїм рискалем, а ми відтак всї посїдали на другий, щоби поплисти до північної пристанї.

Аж до того місця було все-таки яких вісїм або девять анґлійских миль. Зільвер хоч ледви ще живий, бо так був утомив ся, мусїв так само як і другі взяти ся до весла і незадовго сунулись ми скоренько по гладкім мори. Незадовго виплили ми з проливу та поплили поза полудневе всхідний конець острова, куди ми лише що чотири днї тому назад тягнули „Ґіспанїолю".

Коли ми плили попри горб з двома шпилями, видко було темний вхід до Бен Ґунової печери, а коло него якогось чоловіка, спертого на мушкету. То був сквайр, і ми стали повівати хустками та крикнули єму трикратно „Най жиє!" а Зільвер кричав так само голосно як кождий з нас.

Ще дальших три милї, а ми стрітили якраз в устю північної пристанї — подумайте собі — „Ґіспанїолю", що сама видобула ся на воду. Послїдний приплив моря підоймив еї і ми були би еї або таки зовсім не знайшли або хиба лиш яко неудалий розбиток, як би там був сильний вітер або такий сильний похват води як в полудневій пристанї. Поминувши страту великого вітрила, була шкода, яку потерпів корабель, лиш незначна. Спільними силами спустили ми запасний якор у воду, що тут була лиш на півтора сяжня глубока та поплили відтак всї до румового заливу, що найблизший від Бен Ґунової хати зі скарбами, відки ми відослали Ґрея самого назад до „Ґіспанїолї", щоби там через ніч побув на вартї на шунері.

Від заливу аж до печери ішло ся дорогою, що трохи підоймала ся в гору. Перед входом приступив до нас сквайр. Супротив мене був він прихильний і добрий, але о моїй втечи не згадав анї словом похвали або нагани. Коли Зільвер ему чемно поклонив ся, він став цїлий на лици червоний.

— Джеку Зільвере — сказав він — з Вас страшенний надлюка і обманець — урвитель, якого сьвіт не бачив. Мене прошено, щоби я Вас не ставив перед суд. Ну, добре, так і зроблю. Але ті померші, що згинули з Вашої руки, висять Вам на шиї як млинські камені.

— Дуже красно дякую, сер — відповів на то довгий Джек, салютуючи як найчемнїйше.

— Важте ся ще й дякувати менї! — крикнув сквайр. — Я допускаю ся грубого нарушеня мого обовязку. Проч менї з очий!

(Конець буде.)

Телеґрами.

Відень 8 марта. Стан недуги Архікняг. вдовиці Стефанїї був через цїлий вчерашний день вдоволяючий.

Відень 8 марта. Его Вел. Цїсар принимав вчера по полудни на півгодинній авдиенциї кн. Фердинанда болгарского.

Прага 8 марта. Вчера повторили ся знову великі збіговиска на улицях в наслїдок того, що появили ся нїмецкі студенти в буршівских відзнаках. Поліция розігнала демонстрантів, а кількох арештувала.

Вашінґтон 8 марта. По конференциї у президента Сполучених Держав, в котрій брали участь видні члени конґресу, предложив президент кредитової комісиї Каннон парляментови проект закона, котрим президентови републики дає ся до розпорядимости 50 міліонів долярів для национальної оборони.

— **Лїтоґрафія Інститута Ставропиґійского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Бляхарска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цїні 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі лїтоґрафічні роботи по дуже умірениій цїні.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Поручає ся

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.** 4

ГАЛИЦКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік. 7

Недужі на катар, астму і всякі недуги горла!

Хто хоче ся вилїчити з катару, або иньших недуг горла, з застарілої астми, а кому на ті недуги нїчо не помагає, той най уживає раз на все гербату А. Волфск'ого на хронічні катари і инші недуги груді і горла. 15

Тисячні подяки потверджають велику лїчничу силу тої гербати.

Одна пачка коштує 1·20 мк.

Описи даром.

Правдива до набутя лиш у

A. Wolffsky'ого, Берлин ч. 37.

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

До Народної Часописи

всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.